

"אין הגלויות מתכנסות אלא בזכות המשניות"

מסכת פיצה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נבחן בעל פה

משנה										בבא'א	פרק
י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א		א
י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א		ב
		ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א		ג
			ז	ו	ה	ד	ג	ב	א		ד
				ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	ה

פרק א

מתירין. בית שמאי אומרים, אין מוציאין לא את הקטן ולא את העולה ולא את ספר תורה - לרשות הרבים, ובית הלל מתירין:

(ו) בית שמאי אומרים, אין מוליכין חלה ומתנות לפנה ביום טוב, בין שהורמו מאמש, בין שהורמו מהיום. ובית הלל מתירין. אמרו להם בית שמאי, גזרה שנה, חלה ומתנות מתנה לפנה, ותרומה מתנה לפנה - פנשם שאין מוליכין את התרומה, כך אין מוליכין את המתנות.

אמרו להם בית הלל, לא, אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמטה, תאמרו במתנות שזכאי בהרמטה:

(ז) בית שמאי אומרים תבלין - גדוכין במדוך של עץ וְהַמְלַח - כפה, ובגין הפרור. ובית הלל אומרים תבלין - גדוכין בדרך במדוך של אבן, וְהַמְלַח במדוך של עץ:

(ח) הבורר קטנית ביום טוב, בית שמאי אומרים, בורר אבל ואוכל. ובית הלל אומרים, בורר בדרך בחיקו בקגון ובתמחוי, אבל לא בטבא ולא בגפה ולא בכברה. רבן גמליאל אומר, אף מדיח ושולח:

(ט) בית שמאי אומרים, אין משלחין ביום טוב - אלא מנות, ובית הלל אומרים, משלחין בהמה חיה ועוף - בין חיו בין שחוטין. משלחין יינות שמנים וסלתות

(א) ביצה שנוקדה ביום טוב - בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור - בכזית וחמין - בככותבת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית:

(ב) השוחט חיה ועוף ביום טוב - בית שמאי אומרים, יחפור בדרך ויכסה, ובית הלל אומרים, לא ישחט, אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום. ומודים, שאם שחט - שיחפור בדרך ויכסה. שאפר פירה מוכן הוא:

(ג) בית שמאי אומרים - אין מוליכין את הסלים משוכה לשוכה, אבל מטהו מחלון לחלון. ובית הלל מתירין. בית שמאי אומרים, לא יטול, אלא אם כן נענע מבעוד יום. ובית הלל אומרים, עומד ואומר זה וזה אני נוטל:

(ד) זמן שחרים ומצא לבנים, לבנים ומצא שחרים, שנים ומצא שלשה, אסורים. שלשה ומצא שנים, מתרים. בתוך הקו ומצא לפני הקו, אסורים. ואם אין שם אלא הם, הרי אלו מתרים:

(ה) בית שמאי אומרים, אין מסלקין את התריסין ביום טוב. ובית הלל מתירין אף להחזיר. בית שמאי אומרים, אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר. ובית הלל, מתירין. בית שמאי אומרים, אין נותנין את העור לפני הדרסו. ולא יגביהנו - אלא אם כן יש עמו כזית בשר. ובית הלל

(ה) בית שמאי אומרים, לא יחם אדם חמין לרגליו - אלא אם כן ראויין לשתייה. ובית הלל מתירין. עושה אדם מדורה ומתחמם כנגדה:

(ו) שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי: אין טומנין את החמין מיום טוב לשבת. ואין זוקפין את המנורה ביום טוב. ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין. אמר רבן גמליאל, מימיהן של בית אבא לא היו אופין פתין גריצין - אלא רקיקין. אמרו לו, מה נעשה לבית אביה, שהיו מחמירין על עצמן ומקלין לכל ישראל - להיות אופין פתין גריצין וחרי:

(ז) אף הוא אמר שלשה דברים להקל: מכבדין בין המטות. ומניחין את המנורה ביום טוב. ועושין גדי מקלס בלילי פסחים. וחכמים אוסרין:

(ח) שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר, וחכמים אוסרין. פרתו יוצאה ברצועה שבין חרניה. ומקדדין את הבהמה ביום טוב. ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהם. רבי יהודה אומר, אין מקדדין את הבהמה - ביום טוב, מפני שעושה חבורה. אבל מקרצפין. וחכמים אומרים, אין מקדדין, אף לא מקרצפין:

(ט) הרחים של פלפלין - טמאה, משום שלשה כלים משום כלי קבול. ומשום כלי מתכות. ומשום כלי כברה:

וקטניות, אבל לא תבואה ורבי שמעון מתיר בתבואה:

(י) משלחין כלים - בין תפורין בין שאינן תפורין, ואף על פי שיש בהן כלאים. והן לצורך המועד. אבל לא סנדל המסמר ולא מנעל שאינו תפור. רבי יהודה אומר, אף לא מנעל לבן, מפני שצריך אמן. זה הכלל, כל שנאותין בו ביום טוב - משלחין אותו:

פרק ב

(א) יום טוב שחל להיות ערב שבת - לא יבשל אדם בתחלה מיום טוב לשבת. אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר - הותר לשבת. ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת. בית שמאי אומרים, שני תבשילין. ובית הלל אומרים, תבשיל אחד. ושון בדין וביצה שעליו - שהן שני תבשילין. אכלו או שאכד - לא יבשל עליו בתחלה. ואם שיר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת:

(ב) חל להיות אחר השבת - בית שמאי אומרים, מטבילין את הכל מלפני השבת. ובית הלל אומרים, כלים - מלפני השבת. ואדם - בשבת: ושון - שמשקין את הפנים בכלי אבן - לטהרן, אבל - לא מטבילין. ומטבילין - מנב לגב ומחבורה לחבורה:

(ד) בית שמאי אומרים, מביאין שלמים - ואין סומכין עליהן. אבל לא עולות. ובית הלל אומרים, מביאין שלמים ועולות - וסומכין עליהם:

(י) עגלה של קטן -
 טמאה מדרס, ונטלת בשבת, ואינה
 נגדרת אלא על גבי כלים. רבי יהודה
 אומר, כל הכלים אין נגדרין - חוץ מן
 העגלה, מפני שהיא כובשת:

(ה) בהמה שמתה, לא יזינה ממקומה.
 ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה ועל
 החלה שנטמאה, ונגנס לבית המדרש
 ושאלו, ואמרו לו, לא יזינם ממקומם:

פרק ג

(א) אין צדין דגים מן הביכרין ביום טוב,
 ואין גותנין לפניהם מזונות, אבל צדין חיה
 ועוף מן הביכרין, וגותנין לפניהם מזונות.
 רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא כל
 הביכרין שוין. זה הכלל, כל המחסר צידה
 אסור, ושאינו מחסר צידה מתיר:

(ו) אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביום
 טוב, אבל נמנין עליה מערב יום טוב
 ושוחרטין ומחלקין ביניהן. רבי יהודה
 אומר, שוקל אדם בשר כנגד הכלי או
 כנגד הקופיין. וחכמים אומרים, אין
 משגיחין בכף מאזנים כל עקר:

(ב) מצודות חיה ועוף ודגים שעשאן
 מערב יום טוב, לא יטל מהן ביום טוב,
 אלא אם כן יודע שנגודו מערב יום טוב,
 ומעשה בנגרי אחד, שהביא דגים לרבן
 גמליאל, ואמר, מתרין הן, אלא שאין
 רצוני לקבל הימנו:

(ז) אין משחזין את הספין ביום טוב,
 אבל משיאה על גבי חברתה, לא יאמר
 אדם לטובה, שקול לי כדינר בשר, אבל
 שוחט ומחלקים ביניהן:

(ג) בהמה מסכנת לא ישחט, אלא אם כן
 יש שהות ביום לאכל ממנה פזית צלי.
 רבי עקיבא אומר, אכלו פזית חי מבית
 טביחתה, שחטה בשדה, לא יביאנה
 במוט ובמוטה, אבל מביא בידו אברים
 אברים:

(ח) אומר אדם לחברו, מלא לי כלי זה,
 אבל לא במדה. רבי יהודה אומר, אם
 היה כלי של מדה, לא ימלאנו. מעשה
 באבא שאול בן בטנית, שהיה ממלא
 מדותיו מערב יום טוב וגותנין לצקוחות
 ביום טוב. אבא שאול אומר, אף במועד
 עושה כן, מפני ברורי המדות, וחכמים
 אומרים, אף בחל עושה כן, מפני מצוי
 המדות. הוציף אדם אצל חנני הרגיל
 אצלו, ואומר לו, תן לי ביצים ואגוזים
 במנן, שכן דרך בעל הבית להיות
 מונה בתוך ביתו:

(ד) בכור שנפל לבור, רבי יהודה אומר,
 ירד ממחה ויראה, אם יש בו מום, יעלה
 וישחט, ואם לאו, לא ישחט. רבי שמעון
 אומר, כל שאין מומו נכר מבעוד יום, אין
 זה מן המוכן:

פרק ד

בדלת, ואין מנהיגין את ההקמה במקל
ביום טוב, ורבי אלעזר ברבי שמעון
מתיר:

(ו) רבי אליעזר אומר, נוטל אדם קיסם
משלפניו לחצין בו שניו. ומגבב מן החצר
ומדליק, שכל מה שבהצר מוכן הוא.
וחכמים אומרים, מגבב משלפניו
ומדליק:

(ז) אין מוציאין את האור לא מן העצים
ולא מן האבנים, ולא מן העפר, ולא מן
המים, ואין מלבנין את הרעפים לצלות
בהן. ועוד אמר רבי אליעזר, עומד אדם
על המקצה ערב שבת בשביעית, ואומר,
מפאן אני אוכל למחר. וחכמים אומרים,
עד שירשם ויאמר, מפאן ועד פאן:

פרק ה

(א) משילין פרות דרך ארבה ביום טוב,
אבל לא בשבת, ומכסים פרות בכלים
מפני הדלת, וכן כדי יין וכדי שמן. ונותנין
כלי תחת הדלת בשבת:

(ב) כל שחובטין עליו משום שבות, משום
רשות, משום מצוה, בשבת, חובטין עליו
ביום טוב. ואילו הן משום שבות, לא עולין
באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא
שטין על פני המים, ולא מטפחין, ולא
מספקין, ולא מרקדין. ואילו הן משום
רשות, לא דנין, ולא מקדשין, ולא
חולצין, ולא מיבמין. ואילו הן משום מצוה,

(א) המביא כדי יין ממקום למקום, לא
יביאם בסל ובקפה, אבל מביא הוא על
כתפו או לפניו. וכן המוליך את התבן, לא
יפשיל את הקפה לאחוריו, אבל מביאה
הוא בידו. ומתחילין בערמת התבן, אבל
לא בעצים שבמקצה:

(ב) אין נוטלין עצים מן הספה, אלא מן
הסמוך לה. מביאין עצים מן השדה מן
המכנס, ומן הסנרפה אפילו מן המפוזר.
איתו קרפה, כל שסמוך לעיר, דברי רבי
יהודה. רבי יוסי אומר, כל שנכנסין לו
בפותחת, ואפילו בתוך תחום שבת:

(ג) אין מבקעין עצים, לא מן הקורות,
ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב. ואין
מבקעין לא בקרדם ולא במגרה ולא
במגל, אלא בקופיין. בית שהוא מלא
פרות, סתום ונפחת, נוטל ממקום הפחת.
רבי מאיר אומר, אף פוחת לכתחלה
ונוטל:

(ד) אין פותחין את הנר, מפני שהוא
עושה כלי. ואין עושין פתמין ביום טוב,
ואין חותכין את הפתילה לשנים. רבי
יהודה אומר, חותכה פאר לשתי גרות:

(ה) אין שוברין את החרס, ואין חותכין
את הנר לצלות בו מלית, ואין גורפין
תנור וכירים, אבל מכבשין, ואין מקיפין
שתי חביות לשפת עליהן את הקדרה,
ואין סומכין את הקדרה בבקעת, וכן

בִּידָם מְנוּת, אֵלֶּא אִם כֵּן זָכָה לָהֶם
מְנוּתֵיהֶם מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב. אִין
מִשְׁקִין וְשׁוֹחֲטִין אֶת הַמִּדְבָּרִיּוֹת, אֲבָל
מִשְׁקִין וְשׁוֹחֲטִין אֶת הַבֵּיתוֹת. אֵלֶּו הֵן
בֵּיתוֹת, הֵלָנוֹת בְּעִיר. מִדְבָּרִיּוֹת, הֵלָנוֹת
בְּאֶפְרַיִם:

לֹא מִקְדִּישִׁין, וְלֹא מְעֲרִכִין, וְלֹא
מַחְרִימִין. וְלֹא מַגְבִּיהִין תְּרוּמָה וּמַעֲשֶׂה.
כָּל אֵלֶּו בְּיוֹם טוֹב אָמְרוּ, קָל וְחֶמֶר
בְּשִׁבְתָּ. אִין בֵּין יוֹם טוֹב לְשִׁבְתָּ אֵלֶּא אֲבָל
נֶפֶשׁ בְּלֶבֶד:

(ג) הַבְּהֵמָה וְהַכֶּלִּים כְּרִגְלֵי הַבְּעָלִים.
הַמוֹסֵר בְּהֵמָתוֹ לִבְנוֹ אוֹ לְרוֹעֵהוּ, הָרִי אֵלֶּו
כְּרִגְלֵי הַבְּעָלִים. כָּלִים הַמֵּיחֲדִין לְאַחַד מִן
הָאֲחִין שְׂפָבִית, הָרִי אֵלֶּו כְּרִגְלָיו. וְשִׁאִין
מֵיחֲדִין, הָרִי אֵלֶּו כַּמָּקוֹם שֶׁהוֹלֵכִין:

(ד) הַשּׁוֹאֵל כָּלִי מִחֶבְרוֹ מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב,
כְּרִגְלֵי הַשּׁוֹאֵל. בְּיוֹם טוֹב, כְּרִגְלֵי
הַמִּשְׁאֵל. הָאִשָּׁה שֶׁשְּׂאֵלָהּ מִחֶבְרָתָהּ
תִּבְלִין וַיִּמִּים וַיִּמְלַח לְעֶסְתָּהּ, הָרִי אֵלֶּו
כְּרִגְלֵי שְׂתִיָּהּ. רַבִּי יְהוּדָה פּוֹטֵר בְּמִים,
מִפְּנֵי שִׁאִין בָּהֵן מִמֶּשׁ:

(ה) הַנִּחֲלָת כְּרִגְלֵי הַבְּעָלִים, וְשִׁלְהֶבֶת
בְּכָל מָקוֹם. גִּחֲלָת שֶׁל הַקֹּדֶשׁ מוֹעֲלִין בָּהּ,
וְשִׁלְהֶבֶת לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. הַמוֹצִיא
גִּחֲלָת לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים, חֵיב. וְשִׁלְהֶבֶת,
פְּטוּר. בּוֹר שֶׁל יָחִיד, כְּרִגְלֵי הַיָּחִיד. וְשֶׁל
אֲנָשִׁי אוֹתָהּ הָעִיר, כְּרִגְלֵי אֲנָשִׁי אוֹתָהּ
הָעִיר. וְשֶׁל עוֹלֵי כָּכָל, כְּרִגְלֵי הַמְּמַלָּא:

(ו) מִי שֶׁהָיוּ פְּרוּתָיו בְּעִיר אַחֶרֶת, וַעֲרְבוּ
בְּנֵי אוֹתָהּ הָעִיר לְהָבִיא אֶצְלוֹ מִפְּרוּתָיו,
לֹא יָבִיאוּ לוֹ. וְאִם עָרֵב הוּא, פְּרוּתָיו
כְּמוֹהֵן:

(ז) מִי שֶׁזָּמַן אֶצְלוֹ אוֹרְחִים, לֹא יוֹלִיכוֹ